त्वरयन्तोऽर्ज्जुनं युद्धे हृष्टरूपा ववाशिरे। कङ्का गृध्रा बकाः श्येना वायसाश्च विशाम्पते। २६०५
अयतस्तस्य गच्छन्ति मांसहेतोर्भयानकाः। निमित्तानि च घन्यानि पाण्डवस्य शशंसिरे।
विनाशमरिसैन्यानां कर्णस्य च बधं प्रति। प्रयातस्याथ पार्थस्य महान् खेदो व्यजायत।
चिन्ता च विपुला जज्ञे कथञ्चेदं भविष्यति। ततो गाण्डीवधन्वानमब्रवीन्मधुसूदनः।
दृष्ट्वा पार्थं तथा ग्लानं चिन्तापरिगतं तदा।
॥ वासुदेव उवाच ॥ गाण्डीवधन्वन् संग्रामे ये त्वया धनुषा जिताः। न तेषां मानुषो जेता त्वदन्य इह विद्यते। २६१०
दृष्टा हि बहवः शूराः शक्रतुल्यपराक्रमाः। त्वां प्राप्य समरे शूरा ये गताः परमां गतिं।
को हि द्रोणश्च भीष्मश्च भगदत्तश्च मारिष। विन्दानुविन्दावावन्त्यौ काम्बोजश्च सुदक्षिणः।
श्रुतायुषं महावीर्य्यमच्युतायुषमेव च। प्रत्युद्गम्य भवेत् क्षेमी यो न स्यात्त्वमिव प्रभो।
तव ह्यस्त्राणि दिव्याणि लाघवं बलमेव च। असंमोहश्च युद्धेषु विज्ञानस्य च सन्नतिः।
वेधः पातश्च लक्ष्येषु योगश्चैव तवार्ज्जुन। भवान् देवान् सगन्धर्व्वान् हन्यात् सह चराचरान। २६१५
पृथिव्यान्तु रणे पार्थ न योद्धा त्वत्समः पुमान्। धनुर्ग्राहा हि ये केचित् क्षत्रिया युद्धदुर्म्मदाः।
आदेवात्त्वत्समन्तेषां न पश्यामि शृणोमि च। ब्रह्मणा च प्रजाः सृष्टा गाण्डीवञ्च महद्धनुः।
येन त्वं युध्यसे पार्थ तस्मान्नास्ति त्वया समः। अवश्यन्तु मया वाच्यं यत् पथ्यं तव पाण्डव।
माऽवमंस्था महाबाहो कर्णमाहवशोभिनं। कर्णोऽहि बलवान् दृप्तः कृतास्त्रश्च महारथः।
कृती च चित्रयोधी च देशकालस्य कोविदः। बहुनाऽत्र किमुक्तेन सङ्क्षेपात् शृणु पाण्डव। २६२०
त्वत्समं त्वद्विशिष्टं वा कर्णं मन्ये महारथं। परमं यत्नमास्थाय त्वया बध्यो महाहवे।
तेजसा वह्निसदृशो वायुवेगसमो जवे। अन्तकप्रतिमः क्रोधे सिंहसंहननो बली।
अष्टरत्निर्म्महाबाहुर्व्यूढोरस्कः सुदुर्जयः। अभिमानी च शूरश्च प्रवीरः प्रियदर्शनः।
सर्व्वैर्योधगणैर्युक्तो मित्राणामभयङ्करः। सततं पाण्डवद्वेषी धार्त्तराष्ट्रहिते रतः।
सर्व्वैरबध्यो राधेयो देवैरपि सवासवैः। ऋते त्वामिति मे बुद्धिस्तदद्य जहि सूतजं। २६२५
देवैरपि हि संयत्तैर्व्विभ्रद्भिर्म्मांसशोणितं। अशक्यः स रथो जेतुं सर्व्वैरपि युयुत्सुभिः।
दुरात्मानं पापवृत्तं नृशंसं दुष्टप्रज्ञं पाण्डवेयेषु नित्यं। हीनस्वार्थं पाण्डवेयैर्व्विरोधे हत्वा कर्णं निश्चितार्थो भवाद्य।
तं सूतपुत्त्रं रथिनाम्बरिष्ठं निष्कालिकं कालवशं नयाद्य। तं सूतपुत्त्रं रथिनाम्बरिष्ठं हत्वा प्रीतिं धर्म्मराजे कुरुष्व।
जानामि ते पार्थ वीर्य्यं यथावद्दुर्व्वारणीयञ्च सुरासुरैश्च। सदाऽवजानाति हि पाण्डुपुत्त्रानसौ दर्पात् सूतपुत्त्रो दुरात्मा।
आत्मानं मन्यते वीरं येन पापः सुयोधनः। त्वमद्य मूलं पापानां जहि सौतिं धनञ्जय। २६३०
खड्गजिह्वं धनुरास्यं शरदंष्ट्रं तरस्विनं। दृप्तं पुरुषशार्दूलं जहि कर्णं धनञ्जय।
अहं त्वामनुजानामि वीर्य्येण च बलेन च। जहि कर्णं रणे शूरं मातङ्गमिव केशरी।
यस्य वीर्य्येण वीर्य्यन्ते धार्त्तराष्ट्राऽवमन्यते। तमद्य पार्थ संग्रामे कर्णं वैकर्त्तनं जहि।
इति श्रीमहाभारते कर्णपर्व्वणि कृष्णार्ज्जुनसंवादे द्विसप्ततोऽध्यायः ॥ ७२ ॥